

Foto: archiv www.uluru.cz

Na vlastní kůži projít ohněm Tváří v tvář svému strachu

„V momentě rozhodnutí zda vejít mezi uhlíky vnímám i strach. Ten mě burcuje k maximální bdělosti. Jsem za zodpovědný sám za sebe. Jdu. Bdělý, cítím žár na tvářích, křupání pod chodidly,... Přešel jsem po žhavém uhlí!“

Přichází euforie a brzy i vědomí síly a toho, co jsem dokázal a co můžu dokázat...

Michal, povoláním muzikant, poprvé přešel po žhavém uhlí když mu bylo osmnáct, od té doby se takto setkal s ohněm ještě zhruba patnáctkrát. Několikrát dokonce jako instruktor pomáhal přes rozžhavané pole i jiným. Byť se chůze po žhnoucím uhlí může jevit jako zbytečný hazard, bláznovství, či podivný rituál, jde tu o rozvíjení kvality člověka. A to skrze setkání se strachem v sobě samotném, jež symbolizuje oheň – přírodní živél. Toto fascinující setkání může někomu dokonce změnit život.

„Jsou to neuvěřitelně silné pocity. Když zvládnu tento svůj strach, zjistím, že můžu překonat i kterýkoliv jiný v běžném životě – strach ze změny, z budoucnosti, z rozhovoru s rodiči, se šéfem... V tom je velká síla,“ říká třiatřicetiletý Michal.

Na rozdíl od devadesátých let, je dnes v České republice velké množství možností jak absolvovat přechod přes oheň. Člověk ale musí vědět co vlastně očekává – zda touží poznat svůj strach a svou sílu, nebo zda chce jen adrenalinové povyražení. Chcete-li to první, pak hledejte

mezi společnostmi, které v rámci seminářů rozvoje osobnosti nabízí přechod přes oheň pod vedením zkušených lektorů. Nejbližší taková organizace je v Brně.

Zábrany jsem neměl, strach a respekt ano

„Dostal jsem se k tomu jako k seminářům rozvoje osobnosti díky profesorovi na střední škole. Vlastně jsem byl spíš zvědavý o co se jedná, nemyslel jsem si že do toho půjdu. Veškerá moje příprava byl televizní dokument o paranormálních jevech.

Dorazil jsem na místo, kde bylo ještě dalších více než osmdesát lidí. Měl jsem chuť poznat něco nového a zjistit, zda člověk skutečně dokáže víc, než si myslí. Zábrany jsem neměl, ale strach ano, stejně jako dnes. Ale strach je přítel, pomáhá mi chovat se rozumně, být bdělý.

Jeden z nejsilnějších momentů byl, když nás lektoři vyzvali, abychom si sundali ponožky

a boty. Uvědomil jsem si svá chodidla a to, že bych jimi měl jít ohněm. Říkali nám, že žárovíště má okolo tisíce stupňů. Druhý, hodně silný moment byl, když jsme se shromáždili kolem žhavých uhlíků a lektorka Dana, která s námi procházela celou přípravou, udělala ten první krok do žárovíště a prošla ohněm. Celý dav vydechl a já s ním. Samotný přechod si už tolik nepamatuju, ty dva dojmy jsou v mé paměti silnější. Doma jsem raději ani neřekl kam jedu, až druhý den když jsem se vrátil. Chtěli jen vidět nohy! Ukázal jsem svá čistá zdravá chodidla a sám tomu ještě skoro nevěřil,“ vzpomíná Michal.

Přechod přes oheň má svá pravidla a scénář, který může mít každá organizace jiný. Proto

a především kvůli bezpečnosti není rozhodně doporučené se o přechod ohněm pokoušet pod vlastní režii třeba se známými u táboráku na zahradě. Na semináři pod vedením zkušených lektorů je to přeci jen bezpečnější.

„Spálit se umí každý,“ směje se Michal a sám vzpomíná, že i on se někdy trochu popálil: „Když už si člověk myslí, že je mistr světa, že to vlastně nic není, tak je zle. Taky jsem se jednou připekl trochu víc. Zpětně si uvědomuju, že to byl přesně ten moment, kdy jsem přehlédl strach a ztratil respekt. Navíc během přípravy a společných debat někdo přinesl teorii o tom, že chodidla mají schopnost absorbovat teplo, takže vlastně opravdu o nic nejde. Bylo to bolavé poučení,

inzerce ▾

Lingua CENTRUM jazyková škola

ZÁPIS
do nových kurzů
od ledna a února!

Zlín | Nerudova 167 | 577011498 | www.lingua-centrum.cz

Inspirace!

ale našťestí jsem už za dva dny běhal bosý po louce. Zatím nikdy jsem nezažil, že by byla potřeba lékařská asistence a ty semináře už absolvovaly tisíce lidí.“

Oheň odhalí nemoc těla

„Občas se stane i u lidí, kteří se na první pohled nespálili, že se jim na chodidlech objeví zarudlá místa nebo malinké puchýřky, které většinou do druhého dne zmizí. Podle těchto míst lze s předstihem odhalit zdravotní problém v těle. Meridiány, které máme v těle vstupují do akupresurních bodů na noze. A teorie říkájí, že pokud je některý orgán v těle oslabený, tak v místě kde ústí příslušná energetická dráha kůže zrudne nebo se vytvoří puchýřek. Dá se tak zjistit choroba nebo bolest ještě dříve, než je zapotřebí pomoc lékaře. Dokonce jsou lidé, kteří takto absolvují přechod ohněm pravidelně, kvůli zdravotní diagnostice.“

Náplní programu semináře jsou různé pohybové aktivity, dialogy, či zpívání. Stáváte se součástí skupiny lidí, všichni máte stejný cíl a vzájemně se podporujete. Jste společně u toho když se zapaluje hranice, když fatra ukazuje svou největší sílu a když postupně slábne a stává se z ní žhavý koberec uhlíků.

Děti jsou v tom nejlepší!

„Člověk často dopředu přemýšlí o tom, že nepůjde, že bude jen přihlížet. Ale na začátku přípravy se říká, že nemá smysl se takto rozhodovat. Rozhodnutí uděláte až ve správný okamžik. Je to jako v životě. V rámci přípravy na přechod se pracuje se strachem. Jeden z dalších silných momentů je uvědomění, že byt' jsem teď ve skupině, přes oheň jdu sám, jsou to mé nohy. Lektori zdůrazňují, že motivací vykročit nemá být to, že známý, kamarád nebo brácha přešel, tak musím taky. Jsem tu sám za sebe. Je to má zodpovědnost a mé zdraví. Oheň není protivník, ale partner, spojenec. Já vnímám skutečně velkou pokoru vůči tomuto živlu. Když za plného vědomí přejdete, dostaví se obrovská, nepopsatelná euforie a radost. Překonal jsem vlastní strach! Může to být velký mezník v životě člověka. Často se stává, že když to někdo zvládne poprvé, jde ještě podruhé a potřetí, aby uvěřil sám sobě, že přešel. Je to dokonce velký zážitek i když absolvujete celou přípravu a prostě nakonec se rozhodnete nejít.“

Rudé, doutnající uhlíky jsou rozprostřeny do ohnivého koberce dva krát čtyři až pět metrů, nedá se přeskočit, můžete ho jen projít. Svou roli zde hraje i jeho umístění s ohledem na světové strany. Absolvovat přechod ohněm může v podstatě kdokoliv. „Dokonce i malé děti. Ve svých čtyřech, pěti letech přebíhají žhavý koberec bez zábrán a udivují nás, dospělé,“ dodává ze svých vlastních zkušeností Michal.

